

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

דוד מלך ישראל

חי וקיים

שיחת כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח
מוצש"ק פרשת תרומה תשמ"ח

• הוצאה מיוחדת לרגל 30 שנה לאמירת השיחה •

פתח דבר

שיחה זו נאמרה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח בסמיכות מאד לאחר ה"שבעה" שישב הרבי על הסתלקות הרבנית חי' מושקא נ"ע זי"ע, והיא כונתה מאז רבות בשם "שיחת בואו ונחשוב חשבוננו של עולם".

כאשר חסידים שמעו את השיחה נבהלו מכך מאד, הבינו מיד שהרבי מדבר על מצב חמור כמו ג' תמוז. **שיחה זו לא הוגהה** (למרות שפעמיים הרבי ביקש להכניס אליו את "ההנחה"). בזמנו לא הודפסה השיחה. אחר זמן רב הודפס חלק מהשיחה ב"הוספות" לספר התוועדויות דשנת תשמ"ח חלק ד'. לפיכך שוחזרה כאן השיחה - עד כמה שאפשר - מלה במלה מההקלטה [בתרגום].

לרגל 30 שנה לאמירת השיחה, ולרגל חי"ם שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א, אשר "לאחרי שישנה השלימות ד"חיים" שנה לנשיאותו דנשיא דורנו - צריכה להיות הוספה עיקרית בענין החיים" (שיחת ב' ניסן תשמ"ח), הננו לעורר את אנ"ש והתמימים ללמוד שוב שיחה יסודית זו.

ויהי רצון שבשכר הלימוד בתורת "דוד מלך ישראל חי וקיים", נזכה להתגלות ה"חי וקיים", בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש!

עש"ק פ' תרומה ה'תשע"ח

המוציאים לאור

שיחת מוצש"ק פרשת תרומה, אור לג' אדר ה'תשמ"ח

- בלתי מוגה -

א. פותחין בברכה פון א גוטע וואך [=שבוע טוב].

בפרט שזהו השבוע הראשון בחודש "אשר נהפך להם" לשמחה וליו"ט, וכפי שהוזכר גם לעיל, שה"נהפך" הזה היה באופן כזה שהגזרה לא הגיעה בפועל, והתבטלה מיד כשנתפרסמה, עד ש"עמי הארץ מתיהדים". עד כדי כך נעשה ה"נהפוך הוא".

אח"כ זה נמשך בכל מוצאי שבת, שהוכנס כהקדמה לברכת ההבדלה, אומרים כבר "ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר", ומדגישים מיד שהכוונה היא, כפי שהיה אז (עם כל הפירושים שבדבר, בתורה בפשטות, ובפירושה בתושבע"פ עד לפנימיות התורה). ומיד מסיימים "כן תהיה לנו".

שיש בזה ב' פירושים: עניין של **הבטחה**, נוסף על כך שהוא דבר ודאי **סיפור המעשה**, שהוא דבר ודאי שכן תהי' לנו! לא רק בקשה והבטחה, אלא כבר סיפור כמעשה שכבר הי'! ואינו יותר מאשר "מחוסר זמן", שיבואו העניינים במוצאי שבת השייכים למוצאי שבת, ועד"ז ביום ראשון השייך ליום אחד, עד לכל ימי השבוע - כל העניינים שנכללים בזה.

ב. כאן ישנה גם ההזדמנות, בהמשך להאמור לעיל, שהעניין הוא: כאשר ישנה "עני'ה" - אמירה - לענות על הניחום.

שזה כולל בתוכו גם עניין של ברכה, ואדרבא כאן עומד עיקר העניין, לחזור ולהודיע - אע"פ ש[הם] דברי תורתנו הקדושה תורת חיים ותורת אמת, ההדגשה היא על הפרסום ביתר שאת וביתר עוז - ש"כל המברך מתברך" מברכתו של הקב"ה, שהיא בתוספת מרובה על העיקר, כמדובר לעיל, בארוכה, לא רק "מרובה" יותר בכמות, אלא בעיקר יותר ב"איכות", עד שנהיית ברכה שהיא לגמרי שלא בערך, לגבי הברכה [שהביאה אותה] שהיא גם נקראת "עיקר", ואעפ"כ נעשית שלא בערך, אע"פ ש"ההיא" נקראת עיקר.

ג. וזה מגיע בהוספה מהקב"ה, ומובן גם בפשטות כיצד זה יכול להיות, ואיך זה בפועל, עד כדי כך שזה כבר נמצא ב"מזומן", כיוון שזה מגיע ממברכתו של הקב"ה.

שזה נותן גם הוספה בכל העניינים, מתחיל מ"חיים".

ו"מאן דיהיב חיי יהיב מזוני", כפי שאומרת הגמרא את הכלל, עד שזה נהי' עניין בהלכה: שבעניין זה "מזוני" נכלל גם כל צרכי האדם, הן את העניינים המוכרחים והן את העניינים שהם לתענוג, שגם הם "הכרח", מכיוון שהאמור הוא אודות יהודים, שכל אחד מהם הוא בני אברהם יצחק ויעקב ובנות שרה רבקה רחל ולאה.

ובפרט שנמצאים בשנת "הקהל" - את האנשים והנשים והטף", שזו נעשית מציאות אחת. ושנה שסימנה הוא הרי תִּשְׁמַח וְתִשְׁמַח - שזה הרי פורץ כל הגדרים וההגבלות,

כאמור לעיל שזהו למעלה מכל מדידה והגבלה, זהו מגיע "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה" (שזהו ג"כ "תוארים" ש[הבטוי] "תואר" (כל תואר, כולל בתוכו - לפי שמו "תואר") שיש בו הגבלה איזה שתהי'), הדבר מגיע מעצמות ומהות, שזהו הרי עניינם של יהודים "ישראל אורייתא וקב"ה כולא חד".

שזה נותן **תוספת חיות**, בעניין, הקשור גם עם אלו שנתנו את הברכות הללו.

ד. שזה קשור גם עם "והחי יתן אל לבו".

בשעה שנוסף עוד יותר בחיות, בפרט שנמצאים ב**מוצאי שבת**, שמגיעים משבת ש"ויברכהו", ואח"כ מיני' מתברכין כולוהו יומין ואין עצב בו. ואח"כ נכנסים למוצאי שבת - שזה קשור עם "סעודתא דדוד מלכא משיחא" (וכמדובר כמ"פ שזהו לשון בתורה), ומובן שזה נהי' עד לאופן של **סעודה** - "דם ובשר כבשרו".

עד לאופן של "דוד מלך ישראל חי וקיים", שזה עוד לא הכל, אלא העיקר הוא דוקא [אצל] "דוד מלכא משיחא", וכאמור גם לעיל, שנוסף על כך שזהו לשון של בקשה, לשון של תפלה, לשון של הבטחה. זהו גם לשון סיפור דברים! **שמצד למעלה**

(1) ראה גם מאמרי אדמוה"ז נביאים עמוד ס-סא ואילך, עמוד סט ואילך (והוא למרות האמור במאמרי אדמוה"ז תקס"ח עמוד רפג, ובביאורי הזוהר לאדמו"ר האמצעי דף קו, ב). ובנגלה: במהרש"א לסנהדרין לח, א, ד"ה אין בן דוד. וברמ"א שו"ע או"ח סימן תכו סעיף ג (וראה גם בדרכי משה לטור שם). וביאורו בהשיחות דש"פ נח תולדות וישלח

ומצד למטה הדברים כבר ישנם, כי כבר גם "צחצחו הכפתורים", ואינו חסר אלא גילוי, שיראו זאת גם בעיני בשר, כפי שה"עיני בשר" נמצאים בינתיים, וצריך עוד לגלות, את מה שלא נותן שהם יראו את המציאות, האמיתית, של העניינים כפי שהם ניצבים ביש הגשמי כאן למטה.

וכן גם ב"והחי יתן אל לבו", הדבר מגיע גם עי"ז ש"יתן אל לבו" - נהי' אצלו עוד תוספת בעניין - שהוא חי.. (= "וואס ער איז חי..")!

ה. מזה גם מובן כאמור לעיל, שהוא נהיה יותר חי על ידי שבת, וע"י מוצאי שבת, וע"י ברכות של יהודים - הקשורים בזה ש"ואברכה מברכך", וה' הוא מבטיח.

[ומספרים ספור דברים: שבשעה שיהודי מברך יהודים, אז מיד ה' אומר "ואברכה מברכך"] עד כל העניינים האמורים בהנוגע לברכה מה', עד כפי שזה מגיע מ"עצמות ומהות", שאז נהיה הדבר מלמעלה מעלה עד אין קץ, עד למטה מטה עד אין תכלית.

ואדרבא, זה נהי' דוקא ע"י "יתן אל לבו", נהי' זה כפי הכתוב בספרים, סגולה לאריכות ימים ושנים טובות, בהוספה על מה שיש כבר את ההבטחה, בפרט עם הברכות שלפני זה אריכות ימים ושנים טובות וארוכות, בכמות ובאיכות. והרי לטוב אין מדידה והגבלה, ונוסף עוד יותר ועוד יותר, עד לאופן של אין ערוך, וכמדובר לעיל בארוכה.

ו. ב"יתן אל לבו" יש גם את עניין זה:

כפי שנשיא דורנו סיפר, שבאו עוד לצמח צדק ואמרו לו "בואו ונחשוב - חשבוננו של עולם".

אז, ה' זה אצלי פלא - בפרט שהדבר ה' קשור עם אי כבוד של מי שאמר זאת לצ"צ - לשם מה סיפרו זאת ל'?

אח"כ ראו שנהי' אריכות ימים ושנים טובות, והפצות ב"רבי'ות" [=רבי] וב"נשיאות" ובהפצת המעיינות עם כל העניינים המפורסמים - ואפילו לבאי עולם!

תשנ"ב [בדומה למהרש"א הנ"ל]. ולהעיר מלקו"ש חלק ב הוספות ליו"ד שבת סעיפים לו-מג (ובפרט בסוף) ועוד. שמהם מוכח שבהכרח זהו גם סיפור דברים של המציאות האמיתית - כפי שהיא - בעולם. המו"ל.

[וכמדובר לעיל, בהנוגע ל"ט כסלו, שאז החל הפצת המעיינות חוצה, שאדה"ז "בעל הגאולה", מדגיש במכתבו בקשר לגאולתו, שגם לפני עמי הארץ, זהו גם נפלא וגדול.. וחוזר ע"כ ג' פעמים, שזה **צריך להגיע גם לאינם יהודים** - וכן גם בעניין זה כיו"ב - עניין **שהגיע לאינם יהודים**, זה מאשר עוד יותר שזהו עניין הקשור עם הגאולה, שהיא קשורה עם "והיתה להוי' המלוכה", כולל גם **כל עמי הארץ**, שלכן צריך להגיע גם אליהם בהכנה לזה, עד שחוזר ע"כ באגרת הגאולה **שלו**, כמ"פ, כמדובר לעיל]

שזו גם השאלה: מכיוון שזה **סופר**, הרי זה סימן שצריך להיות באופן של "יתן אל לבו".

אע"פ שהדבר הוא פשוט, גם המענה על השאלה. אעפ"כ בשעה שזה יוצא החוצה בדיבור בפועל, הרי זה מבטל **כל עניינים של ספק**, ואפילו כשהספק הוא בגימטריא "עמלק" (!) ואפילו כשהספק הוא למעלה מ"עמלק", הרי שייך לפעמים ספק גם בקדושה, כפי שהובא בתורה כמה עניינים שנשארים בספק, וזה נהי' אח"כ חלק מהתורה. ואח"כ יש את התורה כפי שהיא "**תורה אור**", היא מאירה את ספקות **אלו!**

ז. כאן, נהי' מיד המענה ברור, מיוסד ע"פ דברי תורתנו הקדושה, תורת אמת וגם תורת חיים, שכאשר יש בית דין צדק

- שפעם היו צריכים להדגיש שביחד עם רב יקח אתו גם "משפיע", שהוא העניין שאצל זה לומד "נגלה דתורה", עם ההלכה למעשה שבזה. ואצל המשפיע הוא לומד "פנימיות התורה" עם הלכה למעשה שבזה-

בשעה שמדובר אודות "ליובאוויטש'ע רבנים" יש להם את שני הדברים ביחד, עד לאופן שזה **נהי' מציאות אחת**, וכמדובר בהנוגע לל"ג בעומר "מחצתי ואני ארפא", שרבי שמעון בן יוחאי הוריד את המחיצה שבין פנימיות התורה נסתר דתורה ונגלה דתורה, שזהו גם העניין של תורת **חב"ד**, שפנימיות התורה תהי' באופן של "יתפרנסון מיני' " בחכמה בינה ע"י הבנה בחכמה בינה ודעת, דבנוסף לאופן של חכמה בינה ודעת דנפש האלקית, גם החכמה בינה ודעת דנפש השכלית, עד לנפש הבהמית עד כפי שהחכמה בינה ודעת מנהיגים כל ענייני הגוף והגשמיים, עד לגשמיות כפשוטה.

במילא מובן שהדבר עובר – כפי שכבר עשו התחלה בדבר – שבכל עניינים כאלו מתקשרים לבי"ד של 'חסידיש'ע רבנים', ומתנהגים אח"כ כפי שהגדול שבהם "גיט איבער" [= מוסר את הדברים].

אע"פ שישנם עניינים כאלו שמצד צניעות, או מצד סיבות אחרות, אי אפשר לדבר על זה עם ג' אנשים – מי שאלו לא יהיו – הרי ישנה ע"כ עצה ע"פ תורה, שְׁלִדְבַר מדברים בעיקר (או לגמרי) עם הגדול שבהם, או אחד מהם. עושים אותו לשליח שיספר בפרטיות הדרושה לשנים הנוספים. אח"כ הוא גם זה שמוסר את התשובה בשם כל שלושת ה'חסידיש'ע רבנים'.

נהי' זה המשך של המענה כאמור לעיל, וכפי שהוזכר קודם שה"יתן אל לבו", הרי זה ממשיך אח"כ ממקור החיים ומחיי חיים –

זהו גם המענה כפי שיוּרד מפנימיות התורה עד שמגיע לעניינים גשמיים, עד גם בעניינים חומריים, בפרט עוד שזה עובר – בפשטות – פסק דין בתורה בנגלה. מכיוון שעובר ע"י רב שיש בו את המעלה שהוא גם "חדור" בחסידות, יש בו הרי את כל ענייני תוקף.

עד גם תוקף לגבי עמי הארץ [אע"פ שלפנימיות התורה מצד עצמה אין להם שייכות. לא יותר מאשר [הזמן ד] לעתיד לבוא – שאז כסיום הרמב"ם בספרו – שאז יהי' "מלאה הארץ דעה את הוי'", אפילו "כל עמי הארץ" גם יהיו עסוקים ב"לדעת את הוי'", שאצל ישראל זהו העניין של "דע את אלקי אביך", אח"כ זה יורד בלימוד גם בכל הארץ, גם בכל אומות העולם, וכמדובר בארוכה בהתוועדות שלפני זה].

ח. זו גם הנקודה, העיקרית, ש"לא ילכו לאיבוד" ולא יבחינו מהו העיקר בזה, כאמור לעיל, [כאשר ישנה מחשבה] "בואו ונחשוב חשבוננו של אדם, של עולם, ושל אדם". הרי ישנו מענה ברור: צריך לשאול אצל שלשה חסידיש'ע רבנים. אח"כ מקבלים את התשובה ע"י אחד מהם, או ע"י כל השלשה בבת אחת ע"י הגדול שבהם או שכל השלשה יחד מוסרים את ההחלטה.

אז נהי' [מצב] נוסף על ההחלטות האמורות שהן הוזכרו קודם, מצד ציווי המשנה "עשה לך רב", שכל אחד שואל אצל הרב שלו. ועל דרך זה "ותשועה ברוב יועץ", ועד"ז "ורפא ירפא", כמדובר לעיל, שלזה אין שייכות כלל לבואו ונחשוב חשבוננו של

עולם, ועד"ז - וביתר שאת ויתר עז - בהנוגע לענייננו זה. שכן הדבר ברור ובאופן מאיר שאינו מותר כל ספק שזה שייך לשלשה אלו.

ובכל מקום ומקום שיש בו את החסידיש'ע רבנים שלו, ונהרא נהרא ופשטי', מוסרים שם הדברים במוחם של אלו.

עאכו"כ כאשר מדובר אודות כמה עיירות או כמה מדינות, הרי כל מקום ומקום לפי הוועד של החסידיש'ע רבנים שבכל מקום או בכל שכונה, וביתר שאת וביתר עז [הרבנים] שבכל מדינה. שבאם הוועד כבר ישנו - מקבלים הם גם את תפקיד זה, ושליחות זו, ונתינת כח זו, שמתוך שמחה וטוב לבב, שהם ימסרו את פסק דין האמור - שאין זה דין, אלא דוקא עניין של זכות, ועניין של התקשרות עד התקשרות באופן של "ישראל אורייתא וקב"ה כולוהו חד",

וכאמור לעיל, הדבר נאמר באופן שלא ישאר שום עניין של ספק, אפילו לא ספק דקדושה - "במה שרוצים להלביש את זה" - הרי זה דבר ברור פסק דין בתורה, ופסק דין בפנימיות התורה.

וכאמור, נוסף על הפסק דין, הוא פסק של זכות, וזה יורד באופן של זכאי וברור ונקי כמדובר לעיל בארוכה.

ובפשטות, שלא תהי' שום אפשרות לשאלת הדבר שוב, הרי הדברים נמסרו וכפי שכבר היתה ההתחלה כמ"פ שלפנ"ז.

כפי שגם ראו: שאלה שהתבוננו בזה בהנהגת רבותינו נשיאנו, או שעכ"פ יתבוננו עתה בסיפורים ובהנהגות שלהם, איך הם התנהגו. הרי מיד הוא יראה - בשכל של נפש האלקית עד לשכל של נפש הבהמית, איך היתה הנהגה זו כמה שנים. עד שזה הוסיף באריכות ימים ושנים טובות שלהם כפשוטו.

ט. מאליו מובן, שאין צורך להדגיש שוב, שהדבר עובר - באם יש צורך להעביר הדברים ומתי יש צורך להעביר הדברים - או שהדבר נשאר בשני האופנים.

וכפי שמוצאים אצל משה רבנו, שעוד לפני מתן תורה ש"משה קיבל תורה מסיני", כבר היה את העניין של "צא הלחם בעמלק", וכבר מסר ליהושע בן נון תלמידו.

ועד"ז גם בקבלת התורה שזהו הרי עיקר **ענינו של משה** - הרי כאשר "משה קיבל תורה מסיני", **מיד** [היה] ומסרה ליהושע, עוד בחיים, מיד כאשר **קיבל**, ישר בשעת מעשה כבר היה "ומסרה ליהושע", ועד"ז גם בהוספה מזמן לזמן, מה שנוסף בקבלה שלו, ה"י נוסף בקבלה ליהושע. ואח"כ יורד ומגיע עד לאנשי כנסת הגדולה. כמובן וגם פשוט.

י. ויהי רצון, שעניין זה, יבטל תיכף כל העניינים של ספקות ושאלות וכו', ומתוך שמחה וטוב לבב, הרי ה"חשובנו של עולם" כבר נחשב [= "דורך געטראכט גווארן"] וע"י "נר מצוה ותורה אור", שזהו מה שחכמה ענינה גם חשבון. עאכו"כ כפי שזה בא למטה בספירת **המלכות**, והנותן² חיים.

הרי מבואר בארוכה בקהלת שזה שולל את המצב של "אין חשבון", [והחשבון הנצרך]: הרי זה דוקא חשבון שהוא חשבון דקדושה, שהוא עוד **מוסיף**, לא כפי שחשבון יכול לפעמים להגביל את עניין הברכה. להיפך זהו חשבון שהוא עוד מוסיף בענייני הברכה. כפי שמוצאים בקלות אצל יצחק, שמה שהוא מצא "מאה שערים", הרי זה הוסיף יותר בברכתו.

אח"כ זה נהיה הוראה בתורה, לבני יצחק עד סוף כל הדורות, במיוחד [בקשר] לגאולה העתידה לבוא בקרוב ממש - "לא עיכבם אפילו כהרף עין" - היא גם מגיעה, וגם קשורה, עם עניינו של יצחק. כמדובר לעיל בארוכה.

זהו גם כאמור לעיל, נחזור עוה"פ את הנקודה. שזהו דבר ברור, ו**מלכתחילה לא הי' מקום לשאלות בזה** (שישאלו אצל החסידישע רבנים, ובאופן האמור). אח"כ נהי' זה, העניין כפי שהוא מתאים מצד פנימיות התורה מצד נגלה דתורה, ומצד התאחדות שניהם יחד כאמור לעיל.

(2) ואולי הרבי אמר: "ובאוצרות חיים" או "והרוצה חיים".

ואולי צריך להיות כך: "עאכו"כ כפי שזה בא למטה בספירת **המלכות**. והנותן חיים, הרי מבואר בקהלת..", דהוא המשך קטע אחד? **המו"ל**.

והכל נעשה, בטוב הנראה והנגלה, ובבני חיי ומזוני רויחי, של כל אחת ואחת, ובכולם רויחי.

וכל זה ממחר עוד יותר את העניין של הגאולה בזכותו של יצחק, והגאולה של "הקיצו ורננו שוכני עפר".

בפרט כפי שהנפטר ענתה ואמרה זאת - והדברים הועברו ונמסרו ופעלו [דבריה] על **אומות העולם** - שהאבא שלה, הרבי, שייך, ביחד עם הספרים שלו וכל ענייניו, הכל שייך לחסידים!

וכן יקום, כך נעשה גם בהעניין שבו אינם יהודים, חשבו שזה שייך לפסק דין **שלהם**, שמצד הגלות, וכפי שיש לזה מקום - גם - באמיתית העניינים.

עד"ז מובן בכל העניינים האמורים: שחסידים, כל החסידים, ואלו שיש להם **קשר** עם חסידים, ביחד עם כל ענייניהם - שייכים ל**כללות עניין החסידים**, שהם נהיים במצב ברור [= "פאר געשטעלט"] ונתברר ונתבררו כל העניינים באופן של פסק דין ברור, חדור בחסידות, שהוא כולל חסידות חב"ד במיוחד, נגלה דתורה עם פנימיות התורה כאמור לעיל, שחסידישער ב"ד ע"י גדול שבהם, ע"י רובם, או ע"י כולם. ובכל עניינים אלו מתוך שמחה וטוב לבב, ובטוב הנראה והנגלה.

יא. כפי שהוזכר קודם, עי"ז **שכל אחד** לפי עניינו, ישים ["ויתן"] אל לבו, הדבר יוסיף אצלו עוד יותר, בזה שהוא נקרא ע"פ תורת אמת בשם **חי**.

זה נהי' באופן של "יתן" - "בעין יפה נותן". שזהו גם מידה כנגד מידה. עד ליותר מכל המדידות וההגבלות, וזה נותן גם ב"העין יפה" של הקב"ה וכפי שהוזכר לעיל כמ"פ, למעלה מכל מדידה והגבלה, אפילו למעלה מהמדידה וההגבלה של ה"עין יפה" (למרות שזו והגבלה בהתאם לה"עין יפה"), שזה בא מעצמות ומהות, הנעלה עוד יותר מאשר "למעלה מעלה עד אין קץ", [ופועל] עד "למטה מטה עד אין תכלית" ועד למטה מזה.

עד שזה, נהיית מציאות אחת ויחידה, כפי שכותב הרמב"ם מיד בתחילת ספרו "משנה תורה" (הנקרא ע"י יהודים בשם ה"יד החזקה" - ש"עשה לעיני כל ישראל". וגם מיד בהתחלתו [נמצא שם] הוי' בראשי תיבות וזה כתוב באופן גלוי יסוד היסודות

ועמוד החכמות, ואח"כ הוא אומר: "לידע", ותוכן הידיעה [היא] שכל המציאות כולה, עד למטה מטה שאין תחתון למטה הימנו [הנה] "מאמיתית המצאו נמצאו כל הנמצאים" עד שזה נהי' -כפי שאומר בהמשך - שהמציאות שלהם בכל רגע ורגע הינה תלויה באמיתת המצאו שלו, [ש]נמצא בהם, וזה נהי' דבר אחד עימהם.

שזהו גם תורת הבעש"ט - כמדובר כמ"פ - שההתהוות, וכפי שמבאר אדה"ז באגה"ק סימן עשרים (בגימטריא כת"ר) שזהו [ע"י] עצמות ומהות שלא קדמה לו סיבה ועילה ח"ו, וממנו נהי' היש הגשמי כפשוטו - העניין והתוכן כפי שאמור לעיל בתורת הרמב"ם (אח"כ זהו "ופירש הבעש"ט", כפי שנשיא דורנו ביאר ש"פירש" הכוונה הפיץ זאת, בכל העולם, והגיע גם לאומות העולם, וכמדובר כמ"פ בארוכה).

ועוד והוא העיקר, שמכל העניינים יומשך בפועל ממש, שנהיים בטלים כל הספקות האמורות, במילא נהיה מתבטל גם הספק מתי משיח יבוא, כי הוא מגיע כבר, ורואים אותו בעיני בשר, מראה באצבעו ואומר "זה", ומתוך מנוחת הנפש ומתוך שמחה הכי גדולה, שאין שמחה כשמחת התרת הספקות, מגיעים ל"ודאי" בכל העניינים.

וכפי שכתוב בכתבי האריז"ל שזהו גם הראשי תיבות [של] "ויברך דוד את הוי', ראשי תיבות "ודאי", שזהו העניין של דוד והעניין של קדושה, והעניין של עצמות ומהות "הודאי שמו וכן תהלתו" וכו' וכו' כמדובר בארוכה כמ"פ.

יב. נקודת העניין היא כמדובר, "והחי יתן אל לבו", שהוא העניין בנוגע לענייננו, שנהיים בטלים כל השאלות, שאין מקום לשום שאלות. וחסידישע רבנים בכל מקום ומקום - היכן שהם נמצאים - בפרט עוד במקום שנמצאים שלשה, נהי' זה ב"ד. ובמקום שיש פחות, יכולים הם לצרף אליהם גם ממקום אחר, או ממקום זה עצמו, כפי שכתוב אפילו בנוגע לסנהדרין גדולה.

וזה גם נהי' אח"כ - כפי שהובא בפסק דין של תורתנו הקדושה (שזו הזכות הכי גדולה "נר מצוה ותורה אור" ומתוך שמחה וטוב לבב, ממשיכים בכל העניינים וכאמור לעיל) שנהיית הוספה הכי גדולה באורך ימים ושנים טובות, ובחיות של "החי יתן אל לבו", רק שביתר שאת וביתר עז.

עד כפי שזה נהי: "מחיה חיים", נותנים זאת לכל יהודי. שכל אחד מהם הרי הוא נקרא בשם חי, נהי "ואתם הדבקים בהוי' אלקיכם חיים כולכם היום", ובתוכו הוא מקבל גם את העניין של "מחיה חיים", נרות להאיר ולעשות אור בסביבתו.

ועוד והוא העיקר - כמדובר לעיל - שנהי' דבר ברור כיצד צריך לנהוג, לאורך ימים ושנים טובות. להתנהג [באופן] שלא לתת שום ענייני בלבולים. ובאם ישנו אי מי שיש לו איזו שאלה, מה שלא תהי' בעניינים אלו, הרי הוכן כבר אפילו המענה מלכתחילה, שהוא יקבל ע"י הרבנים החסידיים בתור בי"ד, או בכולם, או ע"י הגדול שבהם, המיוחד שבהם, או מי שיבחר.

יג. בכך גם נהיית הנקודה שבה: לזרז כל עניינים אלו שיהיו בטוב הנראה והנגלה, בפרט עוד כפי הרגיל בכגון דא, ובפרט עוד כמדובר, שהגיעו כבר מפרשת שקלים, שאמר "לכפר על נפשותיכם", שזה קשור עם עניין הצדקה, ומחצית השקל.

עאכו"כ כפי שהוזכר קודם שכבר נכנסו לחודש אדר, שקדמו שקליהן לשקליו, ונעשה באופן ד"נהפוך הוא" לשמחה, וליו"ט, בכל חודש אדר, בפרט אחרי שיש את השבת הראשונה בחודש אדר, ומוצאי שבת הראשון של חודש אדר כמוזכר לעיל.

בפרט עוד, שהכל הולך אחר החיתום, שיחלקו ויעשו כל אחד שליח לצדקה שזה הרי "כי תשא את ראש בני ישראל" ע"י העניין של צדקה, כמבואר ומדובר כמ"פ בארוכה.

יד. שתהי' נשיאת ראש אצל כל יהודי ואצל כל היהודים, להוסיף בנשיאת ראש אצל כלל ישראל, עד שנהי' לא עיכבן אפילו כהרף עין" ונהי' נשיאת ראש דכלל ישראל בפשטות, ע"י הגאולה האמיתית והשלימה, ש"בנערנו ובקננו בבנו ובבנותינו", נמצאים כולם יחד, "הקהל את העם האנשים והנשים והטף", "קהל גדול יבואו הנה", בארצנו הקדושה, "ירחיב הוי' את גבולך", ארץ עשר אומין [אומות], ושם עצמה בירושלים עיה"ק, שגם עלי' נאמר "ורחבה", וגם אומרים ששם גופא בביהמ"ק כפי שהוא, מקדש אדנ' כוננו ידך" בגלוי, הרי זו ההרחבה הכי גדולה, ובמיוחד בקדש הקדשים שבו, ושם גופא עם לוחות הברית, ברית עולם, עם עם עולם ונחלת עולם כמדובר כמ"פ בארוכה.

טז. ונהי' כפי שקראו במנחה ב"רעווא דרעווין", "ואתה תצוה" וכפי שאדה"ז מבאר ש"ואתה" בפשטות הכוונה למשה רבנו! שנהי' "תצוה" צוותא וחיבור עם כל יהודי ועם כלל היהודים.

בפרט עוד שכאן כתוב הוא שלא בשמו, אלא כתוב בתיבה "ואתה" שזהו כפי שמשה הינו דבר אחד עם עצמות ומהות, למעלה מכל שם ותואר, דלא אתרמיז בלא בשום אות ולא בשום קוץ, [עד] שאפשר לומר לא יותר מאשר "אתה", שזהו אמיתית המציאות שאפשר לומר [עלי'] "אתה", זהו עצמות ומהות.

ונהי': "תצוה"!

ומיד [ממשיך ו]נהי' "שמן למאור"! ומקויים מיד בפועל מה שקרינו בשבת הקודמת לזו "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" - שזהו כאמור לעיל - לשון של ציווי ולשון של הבטחה, ויתרה מכך לשון של סיפור דברים.

שכאן אין צורך כלל שיהי' העניין האמור לעיל מחוסר זמן, שהרי מיד ממשיכים בזה "כתבניתם אשר הראית בהר", שכבר הי' שכל יהודי כבר ראה - ורואה את זה גם עתה, ע"י משה רבנו שבו, שהוא פועל כל ענייניו גם בגשמיות כפשוטו, הרי "הראית בהר", "ואתה מראה בהר", והראו לו זאת כבר, בלשון עבר, אבל באופן שפעולה נמשכת.

טז. יש לו כבר את ה"ועשו לי מקדש", בפשטות, ובכל ענייניו, ואח"כ הוא "מוריד" את זה בכל העניינים שמגיעים אליו לאחרי זה, שגם מהם הוא עושה "מקדש", - מקדש שנהי' [בו] מיד "ושכנתי בתוכם", בפרט עוד, שכמדובר לעיל, שבהשקלים (שזה כולל את כל ענייני הצדקה) היתה ההנהגה, שתרכמו גם על "העתידים לבוא", עאכו"כ שהעתידים לבוא ה"ז כמדובר כמ"פ "התורה חסה על ממונם של ישראל", וה"ז כולל - כפי שמובן מכמה הלכות - גם את הממון שהוא צריך להגיע עכשיו ליהודי.

כבר יש לו בתוכו העניין שצריך לאחוז בו, מכיוון שזהו ממונם של ישראל, אע"פ שלפי שעה עדיין אינו נמצא ברשותו ממש, אבל הממון (או "מזל הממון" עד לממון עצמו) מרגיש זאת כבר, כמדובר כמ"פ בארוכה.

יז. ועוד והוא העיקר, נקודת הדבר, שמתבטלים כל השאלות וחשבונות, וזה **נמסר** לביד"צ של חסידישע רבנים כמוזכר לעיל בפרטיות, וזה עוד יותר מוסיף, ע"י הבי"ד צדק **שבכל מקום, לכל חסידים, ולכל בני ישראל** הנמצאים ב[כל מקום שבו] מאן מלכי רבנן, שאלו הם הבי"ד צדק שלו, עד גם לאלו שכפי הנאמר בתניא ש"אפילו" גם הם שייכים לזה, אלא שזהו [במצב של] "ציפרניים" וכו' (- שלהיפך, זה מראה על גדלות, אלא שצריך להבחין שזה לא יחצוץ לנט"י או טבילה [אותיות "הביטל" [וכו"ב]), וכמדובר כמ"פ בארוכה.

ונקודת הענין שנהי' מוצאי שבת שמח "און א פרייליכע תמיד" [=ושמחה תמידית..] ובפרט עוד שעוברים מיד לסעודתא דדוד מלכא משיחא.

ח"י. אח"כ נהי' מיד בגלוי מה שקראו ברעווא דרעווין "ואתה תצוה" - עם עצמות ומחות, ואין ענין יוצא מידי פשוטו, עם משה רבנו. שהניצוץ שלו - כאמור - נמצא בכל אחד ואחת מישראל, ופועל פעולתו בעניינים גשמיים עאכו"כ בעניינים רוחניים, כולל גם העניין של "טוב עין הוא יבורך" כי נתן **מלחמו** - נותן משה מכל ענייניו ומכל מעלותיו, שזה כולל גם עשירות בפשטות ואורך ימים ושנים טובות "והיו ימיו מאה ועשרים שנה" או יותר וכו', ונהי' בפשטות שבוע מבורך, ושנה מבורכת, ואריכות ימים ושנים טובות מבורכות.

ויקחו השליחות לצדקה, ויוסיפו בזה כל אחד לפי רצונו, עד שזה יורד באופן ובפעולה שמיד בהחלטה בזה יש כבר את השכר, שנהי' דוד מלכא משיחא, גאולה אמיתית ושלמה ע"י משיח צדקנו בפשטות, ולא עיכבם אפילו כהרף עין.

אחר חלוקת השטרות לצדקה:

הרב מארלו - המרא דאתרא - ניגש לרבי עם הבי"ד ואמר בזה הלשון:

א ברכה לאריכות ימים ושנים טובות. און בסגנון פון דעם רבי'ן, וואס מ'האט דאך אנגהויבן ליינען צום מנחה, שטייען שטייט "ואתה תצוה את בני ישראל", ידער איינער וייסט וואס "ואתה" הייסט.

וענה כ"ק אדמו"ר שליט"א: זאל זיין נר למאור [הרב המד"א ענה אמן].
המשיך כ"ק אד"ש: דער עניין פון "כתית למאור" זאל עס זיין אן "כתית",
עס זאל קומען אן "כתית", זאל זיין בטוב הנראה והנגלה.

הוספה

מאמרי אדמוה"ז נביאים עמוד ס ואילך:

"למרבה המשרה ולשלום אין קץ על כסא דוד ועל ממלכתו להכין [אותה] ולסעדה [במשפט ובצדקה מעתה ו]עד עולם" - מ"ם סתומא באמצע התיבה, וקאי על משיח. ועתה הוא בבחינת מקיף כמו שכתוב "על כסא דוד ועל ממלכתו", גם בחינת הכנה כמו שכתוב [בפסוק] "להכין אותה כו". ולהבין כל זה.

הנה משמע מפסוק הזה שכסא דוד ומלכותו הוא עד עולם, וגם אנו אומרים בקידוש הלבנה דוד מלך ישראל חי וקיים, ו[צריך להבין]: הלא מבואר בכתובים ובמארז"ל שדוד לא חי כי אם שבעים שנה, והן שבעין שנים דשאלין מאדם קדמון שהוא אדם הראשון, שהי' לו לחיות אלף שנה ונפחתו משנותיו ע' שנה, והם הם שני דוד [ואיך אומרים דוד מלך ישראל חי וקיים?].

אך הענין הוא דמה שאומרים דוד מלך ישראל חי וקיים קאי על **משיח בן דוד**, מ"ש ב"פ דלמרבה כו' מעתה ועד עולם וכמו שנאמר בפסוקים הקודמים "כי ילד לנו בן ניתן לנו ותהי המשרה על שכמו כו", שקאי על **משיח בן דוד**.

זהו מה שכתוב "חיים שאל ממך, נתתה לו". והוא ב' בחינות, "שא"ל" - לשון שאלה, "ונתת"ה" - הוא בחי' מתנה. והיינו כי שני חיי דוד הם שאולים מחיי אדם קדמאה (ועפ"י הקבלה הוא בחינת מלכות שמקבלת ממדת שבלב ושרשם בבחינת מדות שבחכמה, וזי"ן פעמים עשרה הם עי"ן כו'). ועל כן אינם חיים עצמיים כי הם על מנת להחזיר, דהיינו עלייתם למקורם. וזהו "שא"ל ממך". אבל על משיח נאמר "נתתה לו" - בחי' מתנה שאינה חוזרת, ולכך יהי' חיים נצחיים כו', וזהו "נתת לו אורך ימים כו".

כי עתה המלכות מקבלת ממדות שבלב אשר שרשן ממדות שבחכמה, וכשמשלתשלים למטה הם עי"ן, כי זי"ן פעמים עשרה הם עי"ן, ועל כן נקראים חיים שאולים. אבל לעתיד לבוא לא יקבל המלכות מבחינת חכמה כי אם מבחינת חיים עליונים נצחיים בעצמות תענוג הפשוט שבעצמות אלקות,

ועל כן נאמר "ותהי המשרה על שכמו כו", שמשרה - הוא בחינת מלכות בית דוד - יהי' בבחי' אחוריים, כי אז תקבל המלכות מבחינת תענוג הפשוט שבעצמות אא"ס שהוא למעלה הרבה מבחי' חכמה וכו'. וזהו שכתוב "והריחו ביראת ה'", בחי' ריח, הוא בחינת תענוג הפשוט שבעצמות אא"ס כו'. וזהו "לא למראה עיניו", עיניו הוא בחי' החכמה, כי אם הגבה מאד נעלה מבחינת חכמה, וזהו מורח ודאין. ועל כן הוא בחי' מתנה, ששם יהי' חיים נצחיים. וכמו שכתוב הנה ישכיל עבדי יורם ונשא וגבה מאוד, מא"ד אותיות אד"ם בהיפוך אתוויין והוא בחי' עצמות אא"ס כי לא אדם הוא . . .".

(קטע זה הובא כאן בפתיחת ראשי תיבות ובהוספת סימני פיסוק. המו"ל.)

"דוד מלך ישראל חי וקיים" . . העיקר הוא דוקא [אצל]
"דוד מלכא משיחא", וכאמור גם לעיל, שנוסף על כך
שזהו לשון של בקשה, לשון של תפלה, לשון של
הבטחה. זהו גם לשון סיפור דברים. שמצד למעלה
ומצד למטה הדברים כבר ישנם, כי כבר גם "צחצחו
הכפתורים", ואינו חסר אלא גילוי, שיראו זאת גם
בעיני בשר, כפי שה"עיני בשר" נמצאים בינתיים,
וצריך עוד לגלות, את מה שלא נותן שהם יראו את
המציאות, האמיתית, של העניינים כפי שהם ניצבים
ביש הגשמי כאן למטה.

(מתוך השיחה)

